український католицький часопис

МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 3(65) березень 1998

Подаємо другу частину молитви Святішого Отця Івана Павла II до Духа Святого (перша частина у № 2, 1998):

Душе причастя,
що оживляєш і підтримуєш Церкву,
дай, щоб багатство Божих дарів і служінь
сприяло єдності Церкви — Тіла Христового;
вчини, щоб миряни,
богопосвячені особи та священнослужителі
гармонійно трудились у побудові
єдиного Божого Царства.

Душе Утішителю,
невичерпне джерело радості й миру,
розбуди почуття солідарності з тими,
що в потребі,
дай хворим підтримку, якої вони потребують,
наповни довір'ям і надією тих,
що зазнають випробувань,
оживи в усіх старання про краще майбутнє.

Прийди, Душе любові й миру!

Душе мудрості,
що надихаєш уми і серця,
вчини, щоб поступ науки і техніки
служив життю, справедливості і миру.
Оживляй діалог з тими,
що належать до інших релігій,
спрямуй різні культури до
усвідомлення цінностей Євангелія.

Душе животворний,
силою якого Слово стало Тілом
у лоні Пречистої Діви, Невісти,
що дала приклад внутрішньої тиші
і уважного слухання,
вчини нас чутливими до натхнень
Твоєї любові,
і завжди готовими прийняти знаки часів,
які Ти ставиш на шляхах історії.

Прийди, Душе любові й миру!

Тобі, Духові любові,
з всемогутнім Отцем
і єдинородним Сином,
нехай буде честь і слава на віки вічні.
Амінь.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Пропонуємо вам березневе великопосне число "Місіонаря". Господь закликає усіх нас до навернення і ми це радо зробимо доброю сповіддю, не чекаючи останнього тижня. Молімося також за навернення інших, зокрема тих, які зневажають основні права людини. Статтями про хресний шлях та чудотворну ікону Страждальної Матері Божої заохочуємо до мужнього несення власного життєвого хреста шляхом молитви і посту. Про поступове відродження нашої Церкви на Сході України дізнаєтеся у статтях "Духовний осередок на Сумщині" та "Жниво велике, а робітників мало". В цьому переконалася Марійська дружина молоді церкви св.Онуфрія, яка відвідала Київ. У матеріалі про вибори, за вказівками наших владик, кожен з вас пізнає свою роль у суспільстві, а у замітці про Архиєпархіальний Собор, який тільки-но відбувся, пізнає своє відповідне місце у парафії. Закликаємо вас до участі в екуменічних молінnях і заходах у місцях вашого проживання, а львів'ян - до численної участі в екуменічній Хресній дорозі. Дякуємо вам, шановні читачі, за листи і за те, що щедро ділитеся вашим духовним досвідом. Продовжуючи нашу рубрику "Роздуми над Євангелією", даємо відсіч протестантам, які заперечують дівицтво Марії, і започатковуємо рубрику "Постаті ЧСВВ" життєписом колишнього отця Протоігумена Модеста Гриневецького.

Також подаємо другу частину молитви Святішого Отця до Святого Духа, знову офіційний текст молитов "Отче наш" і "Богородице Діво" та закликаємо цими молитвами щоденно прославляти Господа.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

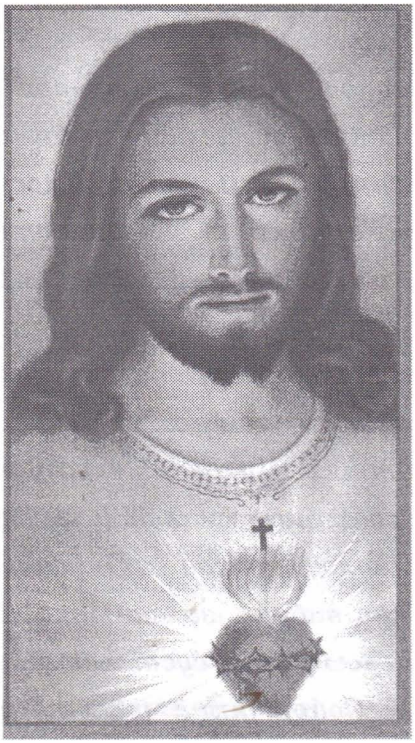

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ОСНОВНІ ПРАВА ЛЮДИНИ БУЛИ ВИЗНАНІ І ШАНУВАЛИСЯ СЕРЕД УСІХ НАРОДІВ СВІТУ.

Мабуть, немає країни у світі, яка у своїй Конституції не гарантувала би пошану прав людини. На жаль, в багатьох країнах це лише мертве слово на папері, бо на практиці діються страшні речі. Зневажаються основні права на життя, працю, свободу слова, на сповідування віри тощо. Чимало людей через засоби масової інформації, а інколи шляхом страйків та пікетувань й іншими

подібними заходами намагаються змусити диктаторські режими шанувати основні права людини. Не дивуймося, що інші країни мовчать, так як мовчав майже цілий світ, коли проводився страшний голодомор в Україні (мовляв,не втручаємося у внутрішні справи іншої суверенної країни). Отож, не надіймося на захист з боку людей, а молімося, щоби сам Господь злагіднив серця диктаторів і тиранів цього світу. Як засвідчує недавній приклад Фіделя Кастро на Кубі, це нині можливо. Господи, зм'якши серця гнобителів, які зневажають права інших людей! Наверни їх на шлях справедливості та людяності!

Місійний: ЩОБ СВІДЧЕННЯ МУЧЕНИКІВ 20 СТОЛІТТЯ ДАЛО МУЖНІСТЬ СУЧАСНІЙ МОЛОДІ, АБИ ВОНА РАДІСНО ЗВІЩАЛА ВСЬОМУ СВІТОВІ СВЯТУ ВІРУ.

Слова Христові: "Переслідували мене - переслідуватимуть і вас" (Ів 15, 20) ніколи не переставали здійснюватися. Від самих початків християнства аж до нині Церква була, є і, мабуть, до кінця світу буде переслідувана у якійсь частині світу. Ця хвиля переслідувань тільки нещодавно припинилася у нашій Україні.

Закономірним явищем стало те, що кожного року страждають тисячі християн, а мученицькою смертю гинуть біля 30 місіонерів Католицької Церкви у різних місійних країнах світу. Тільки у першій чверті 1997 року їх загинуло 18. Ми не будемо молитися за те, щоби мучеників більше не було, бо це постійний допуск Божий. Але будемо молитись за те, щоб та мученицька кров (як наших, так і мучеників цілого світу) зродила у серцях християнської молоді відвагу проявляти свою віру. Навіть і там, де це заборонено , немодно і невигідно. Також молімося за те, щоби та молодь з радістю свідчила свою віру і чим успішніше передавала її своїм ровесникам усіх континентів.

Місцевий: ЩОБ МОЛОДЬ УКРАЇНИ ЗАСВОЇЛА ЗАСАДИ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ.

Хоча ми вважаємося християнською країною, важко ствердити те, що більшість молоді України є християнською. Велике число молоді, зокрема, на Сході України, нехрищена. Навіть багато з тих, що хрищені, нічого не знають про Бога. Чимало з тих, що про Бога щось і знають, не живуть на засадах християнської моралі. Ці засади повинні би дати батьки. Але щоб могти дати, треба мати. Їм не дано і вони в більшості випадків, навіть якби і хотіли, не мають цього скарбу. Адже вони не виховані на християнських засадах. Хай за нашими молитвами і молодь України із батьками засвоять засади християнської моралі.

Покровитель на березень - св. Венедикт, 27 (14)

Він був патріархом чернецтва на християнському Заході (480 - 550). Дуже подібний до св.Василія Великого наукою, строгістю життя і організуванням монашества у спільноти. Як рідна сестра св. Василія Макрина допомогла зорганізувати жіноче монашество на Сході, так і його рідна сестра св.Схоластика допомагала у створенні спільнотного жіночого монашества на Заході. Св. Венедикт уклав і правила для монахів й монахинь. Ці правила є донині основою духовного життя славетного Венедектинського Чину. Він нараховує нині 60 тисяч монахів. З цього Чину вийшли тисячі єпископів, біля 200 кардиналів і 28 вселенських архиєреїв. Гасло цього Святого було цікаве: "Молися і працюй!" Монахи і монахині Венедиктинського Чину навчили людей писемності і розвинули освіту. Недаремно Папа Римський проголосив св.Венедикта "покровителем Європи". Молімося, щоб його покровительство було відчутним не лише на Заході, але й на Сході Європи, зокрема, в нашій Україні.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ У ЦЬОМУ ДРУГОМУ ПЕРЕДЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ ХРИСТИЯНИ ЦІЛОГО СВІТУ ПЛЕКАЛИ З ОСОБЛИВОЮ РЕВНІСТЮ ДУХ ЄДНОСТІ І СОПРИЧАСТЯ У САМІЙ ЦЕРКВІ.

Місійний: ЩОБ ВЕСЬ СВІТ ЗВЕРНУВ ОСОБЛИВУ УВАГУ НА ЗАХИСТ РЕЛІГІЙНИХ, ЕКОНОМІЧНИХ ТА СУСПІЛЬНИХ ПРАВ НАРОДІВ ОКЕАНІЇ.

Місцевий: ЩОБ З ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ ПРОБУДИЛАСЯ У СЕРЦЯХ ВСІХ ХРИСТИЯН УКРАЇНИ СВІДОМІСТЬ І НАДІЯ ПЕРЕМОГИ НАД ЗЛОМ.

Покровитель на квітень - св. Методій, 6 (19)

40 ДНІВ МОЛИТВИ І ПОСТУ

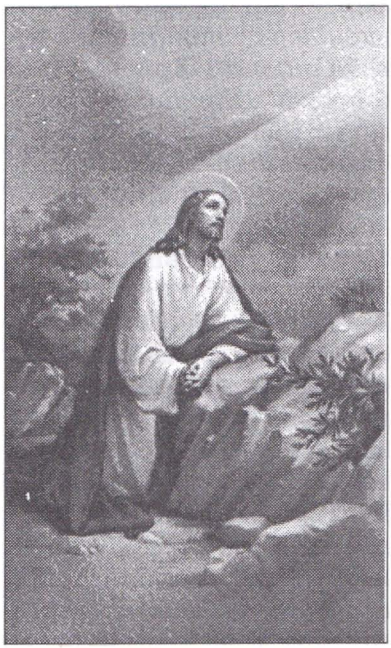

"Душі, віддалені від Бога і позбавлені Божих ласк! Прийдіть і, сердечно перейнявшись навернення блудного сина, закличте: " Отче добрий, що на небі! Всі ми згрішили перед Тобою, тому спаси нас, що звертаємося до милосердя Твого" *(Із стихири на Вечірні)*

Час Великого посту - це благословенний період літургійного року Церкви. Тут усі богослуження, літургійні читання та найбільш змістовна пісня "Претерпівий за нас страсті..." закликають людину до глибшої задуми над своїм життям. Через різні щоденні земні турботи можна забути про те, якою є мета людського життя і який властивий його напрям. А найбільша біда та, що можна взагалі відійти від Бога, погрузнувши у своїх гріхах.

Отож, настав час, щоб докладніше приглянутися до своєї душі. Час Великого посту - це найперше нагода до поєднання з Богом. Це ж найважливіший наш обов'язок. Неможливо досягти життя вічного без цієї повної єдності. Вона вже тут, на землі, має вибудовуватись за допомогою Божого милосердя і нашої доброї волі. Тому взиваємо: **"Владико Христе, змилуйся над нами задля Твоєї великої і багатої милості!"**

Час Великого посту - це нагода взаємного прощення. Саме прощення Боже стає основою прощення між людьми. Зуміє простити лише той, хто збагнув свою помилку і хто найперше в глибині своєї душі з'єднався з Христом. Без цієї внутрішньої єдності людини з Богом ніколи не буде єдності між людьми.

Це *мета і завдання*, які стоять перед нами у цей освячений час

покаяння. Щоб їх осягнути, користуймось його найкращими засобами - молитвою і постом. Дивна це зброя. Вона учинила Мойсея законосписателем, Іллю - ревним виконавцем жертв, а три Авраамові юнаки здолали нею беззаконного мучителя. Її використовував сам Спаситель у своїй місії. Нею користувались перші християни і всі мученики, щоб достойно і витривало нести знамено Христа серед страждань і смерті. Вона допомагає кожному, хто прагне бути чесним і справедливим, хто прагне осягнути воскресіння.

Також "...прийдімо і очистьмо себе милостинями й щедрістю для бідних, не розтрублюючи й не розголошуючи нашої добродійності, щоб не знала лівиця, що чинить правиця". Сьогодні серед нас живе багато бідних. Як же потрібно собі допомагати у цьому важкому періоді нової сторінки історії.

Отже, ввійшовши в цей святий час Великого посту, кличмо усі до нашого Господа: **"Христе Боже наш, Ти добровільно прийняв розп'яття ради загального воскресіння людського роду і хресною тростиною, обагривши свої пальці червоною кров'ю, зволив з любові до людей по-царськи підписати нам прощення. Не погордуй нами, бідолашними, що знову від Тебе віддалились, але змилуйся, єдиний Довготерпеливий, над недолею Твоїх людей. Встань і подолай тих, що на нас напосідаються, бо Ти - Всемогутній. Святій нашій Церкві допоможи і здолай зброєю хреста ворогів наших. Покажи, Добросердний, колишні для нас милості, щоб направду зрозуміли ми, що Ти - Бог наш. Надіючись на Тебе, перемагаємо і сердечно благаємо Твою Пречисту Матір, щоб було нам дано велику милість. Амінь."**

о. Теодозій ЯНКІВ, ЧСВВ,
Протоігумен

ВІДПРАВЛЯЙТЕ ХРЕСНУ ДОРОГУ!

Доброю традицією християн стало брати активну участь у проведенні Хресних доріг під час Великого посту.

Заохочуємо всіх вірних відправляти у церквах чи домівках Хресну дорогу під час Великого посту, а також практикувати її проведення в інший час. Поряд з тим заохочуємо відправляти Акафісти до страстей Христових.

Львів'ян та прихожан усіх конфесій запрошуємо взяти активну участь в екуменічній Хресній дорозі, яка проходитиме центральною частиною міста Львова в Хрестопоклінну неділю 22 березня 1998 року пополудні. 14 стацій будуть відправлені перед чотирнадцятьма церквами та культовими спорудами, приналежними як до Католицьких, так і до Православних Церков.

БУДЬТЕ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА ДОЛЮ УКРАЇНИ!

ПРЕСА ПРО ЦЕРКВУ ТА ВИБОРИ

Церква і суспільство - це тема, що потребує серйозного аналізу. У нинішній посткомуністичній Україні Церква не намагається стояти осторонь суспільних проблем. З цього приводу у пресі є ряд публікацій. Наприклад, публіцист Василь Босович у статті "Чи є для християнина місце в політиці" (журнал отців Редемптористів "Милосердний самарянин", ч. 1, 1998) висловлює такі думки: *"Християни повинні змінити пануюче у суспільній свідомості уявлення про християнина як про пасивного, безвольного суб'єкта, який цурається будь-якої ініціативи, громадського життя і політики. Ми - християни, які хочуть, щоб наша земна Батьківщина, Україна, була процвітаючою і шанованою у світі, ми хочемо, щоб вона була істинно християнською країною..."* Отже, християни України не повинні бути байдужими до нинішніх березневих виборів.

Про роль нашої Церкви у суспільному житті керівник відділу зовнішніх справ Патріаршого Управління УГКЦ п. Ігор Ожиївський міркує так: *"УГКЦ є невід'ємною частиною України, її народу. Ми були разом завжди: і в добрі часи, і в лихоліття. Пастирі Церкви завжди дбали про суспільні справи... Зараз Церква теж не стоїть осторонь. Вона живе нашими проблемами і сподіваннями... Обов'язок Церкви - піклуватись не лише про духовну сферу, але й про соціальний захист людей"*. п. І. Ожиївський також наголосив, що Церква на нинішніх виборах не буде вказувати, за якого кандидата і за яку партію голосувати.

ЄПИСКОПИ УГКЦ ПРО ВИБОРИ

26 листопада минулого року владики Львівської Митрополії УГКЦ застановлялися над подіями, пов'язаними з передвиборчою кампанією та сучасним станом в нашій державі. Внаслідок дискусій ієрархи УГКЦ оприлюднили "Звернення єпископів Української Греко-Католицької Церкви з нагоди передвиборчої кампанії". У зверненні акцентується на тому, що голосувати - це обов'язок християнина: *"Ми є громадяни, ми - співвідповідальні за долю цілого народу...*

Легкодушно віддати свої громадянські права - це поведінка, не гідна християнина-громадянина. Четверта Божа заповідь виразно вчить нас шанувати батьків і батьківщину, дбати за їх добробут. Прогаяти своє важливе громадянське право без якоїсь дуже важливої причини - це образа Бога, яка стягає на народ прокляття замість благословення". Також владики окреслили риси та чесноти, які би повинен мати майбутній народний обранець. Зацитуємо відповідні місця: *"Особливо щодо особи кандидата. Треба приглянутися, як він себе зарекомендував в минулому. Як він себе поводить? Чи його діла підтверджують його слова? Якщо він християнин чи віруючий взагалі (що Боже дай!), чи він живе згідно із засадами своєї релігії, чи, може, нею легковажить, або живе за подвійною мораллю...*

Аналіз ситуації, яку нам пропонують кандидати, повинен бути реалістичним, відповідати фактам, не заперечувати дійсності, не обмежуватися до трафаретних, завчених з книжок (часто неукраїнського походження) фраз...

Духовне відродження нашого народу - далеко більш складний процес, ніж сама економіка. Не приведуть до духовного відродження керівники, які самі не мають сильного морального стержня.

Хто ставить такі (духовні - примітка наша) вартості на другому місці, нехтує ними, легковажить чи продає їх в імені якоїсь ідеології, чи чистої наживи, той позбавлений духовних прикмет і цілком негідний бути провідником суспільства.

Загалом, вибраний нами кандидат, повинен мати доволі чітке бачення майбутнього нашої держави, яке базується на дійсному стані, на наших можливостях, враховуючи наші народні немочі".

Ієрархи УГКЦ наголошують у зверненні ще на такому: *"Церква, як така, не ставить кандидатів, не організовує партій. Кожен член Церкви - єпископ, священик, монах, монахиня, мирянин мають повне право вибирати згідно зі своїм сумлінням, кого уважають надійним майбутнім керівником суспільного життя... Проповідальниця не сміє ставати політичною трибуною".*

МИ ЛИШЕ ПОДАЛИ ОСНОВНІ АКЦЕНТИ ІЗ ЗВЕРНЕННЯ ЄПИСКОПІВ УГКЦ. СПОДІВАЄМОСЯ, ЩО ЇХНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ПОЗИТИВНО ВПЛИНУТЬ НА ВИБІР МИРЯН НАШОЇ ЦЕРКВИ. ОТОЖ, НЕ ДАЙТЕ СЕБЕ ОБМАНУТИ ПОРОЖНІМИ ОБІЦЯНКАМИ. ОБОВ'ЯЗКОВО ГОЛОСУЙТЕ ЗА ЛЮДЕЙ, ЯКІ ЖИВУТЬ ТА ДІЮТЬ НА ЗАСАДАХ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ.

Ігор СКЛЕНАР

ШАНУЙТЕ ПРЕСВЯТУ БОГОРОДИЦЮ

"Хіба не його мати зветься Марія, а його брати: Яків, Йосиф, Симон та Юда?"
(Мт. 13, 55)

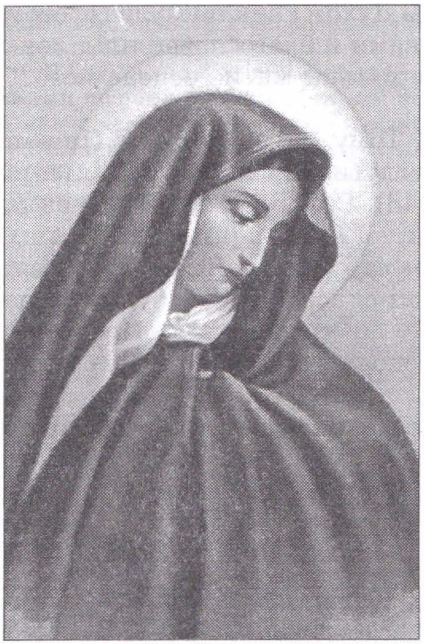

Дуже часто у журналах секти "Свідки Єгови" та у виданнях інших сект знайдемо відверті заперечення дівицтва Пресвятої Богородиці. Сектанти покликаються на Біблію, але неправильно її розуміють. Проаналізуємо тексти св. Письма на дану тему. Арамейська мова, якою написане Євангеліє св. Матея належить до семітських мов, а у них не має слів "кузен", "двоюрідний брат", "троюрідний брат". Там вживають тільки слова "брат", "сестра", які означають також і близьких родичів.

У Євангелії від Матея (13, 54-58), коли перераховано братів Ісуса: "Яків, Йосиф, Симон та Юда", євангелист має на увазі близьких родичів Ісуса. Тому що у Євангелії від Матея (10, 2-4) бачимо, що Яків, який має рідного брата Йосифа (див. Мр. 15, 40), має батька, який звався Алфей (див. Мт. 10, 2-4). Брати Ісуса, Яків і Йосиф, які перераховані у Євангелії від Матея (13, 54-58), не є рідними братами Ісуса, тому що у них батько - не Йосиф, а Алфей, як засвідчує Євангеліє від Матея (10, 2-4) і від Марка (15, 40).

Також Юда сам про себе говорить (див. Посл. апост. Юди 1, 1): "Юда слуга Ісуса Христа, брат Якова..." Юда-Тадей і Симон-Кананій - це близькі родичі Ісуса, а не рідні брати.

І хіба можливо те, що Ісус, маючи рідних братів, передав би свою Матір в опіку своєму учневі, чужій людині?

Біля хреста Ісуса було чотири жінки. Одна із них - мати Якова-молодшого і Йосифа. Про це читаємо у Євангелії від Марка (15, 40): "Були й жінки, що дивилися здалека. Між ними була Марія Магдалина, Марія, мати Якова молодшого та Йосифа, і Саломія".

Отже, з цього випливає, що Ісус не мав ніяких рідних братів чи сестер, а був єдиним сином Пречистої Діви Марії.

По-друге, Спаситель чудесним способом вселився до її дівичого лона і тим самим чудесним способом Пресвята Богородиця

залишалась дівицею після народження Ісуса. Це випливає з правильного розуміння окремих цитат Євангелія св. Луки.

Євангеліє св. Луки (1, 40-43) засвідчує, що Пречиста Діва Марія є Богородиця. Єлисавета, сповнена Святим Духом, називає Марію "матір'ю Господа мого". "Увійшла вона в дім Захарії і привітала Єлисавету. І як почула Єлисавета привіт Марії, здригнулася дитина в її лоні, і Єлисавета сповнилася Святим Духом і викликнула голосом сильним: "Благословенна ти між жінками й благословен плід лона твого. І звідкіля мені це, що прийшла до мене мати Господа мого?" (Лк. 1, 40-43).

Чому ми почитаємо Богородицю? Тому що у Святому Письмі сказано: "Бо він зглянувся на покору слугині своєї; ось бо від нині ублажатимуть мене всі роди" (Лк 1, 48). Сам Бог через звернення ангела Гавриїла показує вищість Пречистої Діви Марії від всіх інших визначних "біблійних героїв" - Авраама, Ісаака, Якова, Мойсея, пророків Ісаї, Єремії і т. д. Тому, що ні одного разу не було такого звернення до цих "вибранців Божих", як звернення до Пречистої Діви Марії: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками" (Лк 1, 28).

На основі цього закликаємо усіх наших братів протестантів визнати Пресвяту Богородицю чистою Дівою, яка непорочно зачала. Також Богоматір слід вважати найдосконалішою людиною, яка є нашою заступницею перед Богом.

бр. Методій БРИНДЗЕЙ, ЧСВВ

ЛАУРЕАТИ ВІРНОСТІ БОГОВІ ТА ЦЕРКВІ

8 лютого Архиєрейською Службою Божою, яку відслужив єпископ-помічник Львівський Юліян Ґбур у сослужінні з отцями-ветеранами та отцями-викладачами Львівської духовної семінарії у смт. Рудно на Львівщині, розпочалася зустріч нагороджених ще 11 січня 1998 року отців УГКЦ з майбутніми душпастирями. Настанови на нелегкий шлях майбутнім духовним провідникам з теплотою дали о. Павло Брицький, о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ, о. Дам'ян Богун, ЧСВВ, о. Михайлюк, який і досі знаходить в собі сили навчати молодих семінаристів, викладаючи їм моральне богословіє. У своїх виступах Владика Кир Ю. Ґбур та ректор духовної семінарії о. С. Меньок, ЧНІ, підкреслювали, що тільки завдяки невсихитності таких священиків, їх безмежній вірі в Божу справедливість можливе сьогоднішнє відродження нашої Церкви. Запитання та відповіді, слова взаємних подяк семінаристів та отців - все це складало теплу атмосферу зустрічі. Життєвий шлях кожного священика, кожного з ветеранів Греко-Католицької Церкви є темою окремого дослідження. Отже, таких зустрічей буде ще багато. А працівники Інституту Історії Церкви прагнуть зустрічей з новими оповідачами, тими, хто скромно мовчить про свій вклад у життя переслідуваної Церкви.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ

ВІДЛУННЯ КОЛЯДИ

Напередодні свята Стрітення у церкві св. Петра і Павла м. Дрогобича зібралось багато людей, члени Апостольства Молитви, щоб спільно розділити різдвяну радість - народження Ісуса. Здавалось, що "ніде голці впасти".

З традиційними різдвяними колядками, піснями, віншівками виступили найменші хористи і церковний дорослий хор храму св. Петра і Павла, якими керує п. Люба Паньків.

З яким захопленням і переживанням серця діток віддали честь малому Ісусові своїми піснями і віншівками, які переплітались із новими колядками дорослих. У єдине чарівне русло звуків злилися величні мелодії різдвяних колядок.

Ніжним "дзвіночком" линув спів малих сестричок Оксани і Марти Концевич.

Мелодійний передзвін вертепу продовжує дійство, в якому брала участь молодь Апостольства молитви.

...Ласкаво усміхається Ісус-Дитятко із солом'яної стаєнки і гарно прибраних ялинок. Здається, що сама Мати Божа із образів радіє, дивлячись на всіх. Старенький дідусь ховає радісну сльозу у сивих вусах. Серце кожного тремтить від чарівного співу.

Люди радість розділяли, Христа Бога прославляли.

Отець-ігумен Лаврентій Івасечко, ЧСВВ, висловив щиру подяку за чудове різдвяне дійство. Керівник Апостольства молитви о. Єронім Кокоцький, ЧСВВ побажав всім "Многая літ".

Парафіяни нашої церкви не тільки колядами привітали народження Ісуса, а й чистим серцем, бо під час різдвяних свят причастилося 5260 людей.

Тож не забуваймо наших українських традицій, по краплині пиймо із цих джерел. У них наша сила, наша мудрість, наше єднання, наша любов!

Г. САВУЛЯК,
член Апостольства молитви, м. Дрогобич

На світлині: радують присутніх своїм співом найменші хористи церкви св. Петра і Павла м. Дрогобича.

ПОДВІЙНЕ СТРІТЕННЯ У КИЄВІ

Захоплюючу цікаву подорож у Київ здійснила молодь Марійської дружини, яка діє при церкві св. Онуфрія у Львові. Це було справді гарне молодіжне паломництво, під час якого юнаки і дівчата молились та співали духовні пісні.

Вони відвідали та молились в древніх храмах Києво-Печерської лаври, святої Софії, побували на знаменитій Володимирській гірці, біля золотих воріт та інших пам'ятних місцях Києва.

Напередодні свята Стрітення о. Йосафат, ЧСВВ (духовний провідник цієї Марійської дружини) відслужив Службу Божу в каплиці на Подолі. Цього ж вечора молодь Києва тепло прийняла гостей зі Львова. Вони разом провели свят-Валентинівський вечір. Прекрасну духовну програму цього вечора підготувала сестра Служебниця Христофора.

Мабуть, кожному з них запам'ятається це прекрасне стрітення молоді Києва і Львова у навечір'я свята Стрітення.

В день празника Стрітення молодіжний хор "Звук" зі Львова відспівав в крипті Аскольдової могили Святу Літургію.

Молодь поверталась у Львів, славлячи Бога, сповнена новими незабутніми враженями від перебування в столиці України - місті Києві.

На світлині: члени Марійської дружини церкви св. Онуфрія разом з своїм провідником о. Йосафатом, ЧСВВ

На світлині: величний храм св. Софії Київської.

НА ХРЕСНОМУ ШЛЯХУ

За селом, ген долами, під лісом простяглось розлоге пасовище. Там завжди пасли худобу хлопчики, дівчата, а також старенькі дідусі і бабусі. Пастухи з різних сільських родин творять тут одну спільноту. Молодші слухають і поважають старших, а старші дають добрі поради для дітей. Мені запам'ятався один випадок. Побожна бабуся витягує маленький молитовник "Отче наш" і говорить:

- Сьогодні п'ятниця і будемо відмовляти "Хресну дорогу".

До двох бабунь підійшли дівчатка і з цікавістю беруть у руки молитовник "Отче наш". Вони розглядають образочки.

Одна дівчина читає "Хресну дорогу", а потім всі разом відмовляють "Отче наш" і "Богородице Діво", співають пісню. Хлопці також підходять до гуртка. Коли співали "Претерпівий за нас страсти...", цілували, хрестячись, маленький образочок у молитовнику. Бабуся розказувала про терпіння, наруги, які переносив Ісус на даній стації. Діти уважно слухали бабусю, розглядаючи маленький образочок в молитовнику.

Хресна дорога була такою милою молитвою, як для бабусь, так і для дітей.

* * *

Проминув теплий весняний день. Ввечері вся сім'я зійшлася до хати. Прийшли до хати і сусіди. П'ятниця у Великий піст не може бути без Хресної дороги в цій родині. Церква закрита. Господар витягує з полички маленьку книжечку "Хресна дорога" і своїми спрацьованими руками розгортає листочки. Всі перехрестились і разом заспівали пісню "Страдальна Мати". Відтак господар поважно читає розважання першої стації із Хресної дороги. Потім відмовили "Отче наш" і "Богородице Діво", а опісля співали "Претерпівий за нас страсті...", поклоном віддавали честь Ісусові Христові. На столі світились свічки і стояв хрест. Після закінчення Хресної дороги розходились по своїх домівках, а діти з батьками сідали до скромної вечері. На їх обличчях панував спокій і якась надзвичайна радість. Незважаючи на великі життєві труднощі, в сім'ї всі були щасливі. Раділа і мати своїми милими і добрими діточками.

Що може бути кращим для віруючої людини у часі Великого посту, коли її терпіння і життєві переживання перетинаються на Хресній дорозі з терпіннями і страстями нашого Спасителя Ісуса Христа? Хресна дорога в особливий спосіб зміцнює взаєморозуміння між членами сім'ї і скріплює їхній дух. Щаслива та родина, в якій практикується спільна молитва, а також набожність "Хресної дороги".

* * *

Коли отці Василіяни повернулись до свого монастиря у Підгірцях, зібрались вірні з різних сіл і м. Золочева на відпуст, у свято Благовіщення. Багато людей приступили до св. сповіді і Причастя. Повертаючись автом після відпусту до Золочівського монастиря, по дорозі ми зустріли дідуся з паличкою. Він був енергійним. Зупинившись, ми хотіли його підвезти, оскільки у нас було ще одне вільне місце.

- Що ви, що ви! Я ще з дитинства ходив на відпуст до Підгірців із свого села пішки. Сьогодні я дуже щасливий і хочу повторити так, як це було сорок п'ять років тому, - говорив гречно сімдесятип'ятилітній паломник.

- Це було колись, - заперечив о. Павло Якимець, ЧСВВ, - а тепер вже не ці літа. Ми вас дуже просимо, сідайте у машину.

- Мої дорогенькі отці, який я радий, що дочекався цього часу, бо знову мав змогу бути на відпусті. Я знову почув проповідь отців Василіян. Пам'ятаю, як після війни везли цією дорогою енкаведисти отців з Підгірців. Куди їх везли, ми не знали і вони не знали цього. Отці відчували, що їх арештовано. Люди плакали. А отець, здається, Розумійко каже: "Не плачте, а моліться за нас. Ми вже, мабуть, сюди не повернемось, але прийдуть нові часи і все зміниться. До монастиря прийдуть молоді отці, ще кращі, ніж ми були".

Тут старший енкаведист крикнув:

- Не разговаривать!

А отець сказав ще:

- Тепер починається наша хресна дорога.

Він нас поблагословив. Так ми розлучилися з отцями. Їх повезли на каторгу.

Ми уважно слухали очевидця тих сумних подій, а він продовжував:

- Дорогі отці, я пообіцяв Господу Богу, що буду йти пішки цих вісімнадцять кілометрів. У мене є "Хресна дорога", тож я буду розважати і молитись у намірі, "щоб усі були одно", так як молився наш святий священномученик Йосафат. Я і за вас, і за всіх отців Василіян, і за нашу рідну Греко-Католицьку Церкву буду молитись. Буде в нас Церква, буде і Україна. Щасти вам, Боже!

* * *

Ці короткі приклади доводять, яким важливим для вірних є набожність "Хресної дороги" у нашому народі. Пригадується мені покійний о. Павло Мадяр, ЧСВВ. Протягом сорока років підпільного свого священнослужіння він заохочував до цієї набожності своїх вірних на Закарпатті. Він говорив так: "Важливо є розважати про терпіння і смерть Ісуса Христа. Без терпіння і смерті не було би

Його Воскресіння. Після Служби Божої я не знаходжу кращої молитви, яка би зворушувала моє серце, як це відчуваю під час набоженства "Хресної дороги". Хресна дорога, в яку входять страсні пісні, молитви, розважання і поклони, ще більше прикрасила і збагатила наш український обряд. Саме Хресна дорога була започаткована Ісусом Христом у Велику П'ятницю. Вона і зараз відправляється в Єрусалимі паломниками у п'ятниці. Ця побожна практика зі Сходу започаткована на Заході, прийнялася, чому ж би ми мали зараз відкидати її як щось латинське і не східне? Хіба Єрусалим не на Сході? Для кожного християнина вона нагадує дорогу до життя вічного.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар на Поділлі

"ХЕРУВИМИ" СЛАВЛЯТЬ ГОСПОДА

Дитячий та юнацький хор "Херувими", який діє при церкві св. Онуфрія (Львів), продовжує брати активну участь у житті нашої Церкви, пропагуючи літургійний спів та розвиваючи народні музичні традиції.

Минулого року "Херувими" під диригуванням невтомного керівника п. Олега Жука взяли участь у 36 різноманітних заходах, співали на 24 Службах Божих у церквах Львівщини. Пам'ятним для хористів стало 80-ліття єпископа-емерита Софрона Дмитерка, ЧСВВ з Івано-Франківська, якому вони заспівали релігійні пісні. "Херувими" збагатили гарним співом і Архиєрейську Літургію на Аскольдовій могилі, у церкві св. Миколая (Київ), де відбулися дияконські свячення брата Вінкентія Яніцького, ЧСВВ.

Зв'язки хору з європейськими країнами теж залишаються стійкими. Завдяки німецьким друзям з товариства "Heve" діти побували у місті Нойєркірхені, виступили з новою програмою, зокрема, поставили різдвяний вертеп, заспівали колядки, народні та класичні пісні. Окрім кількох доброчинних концертів у різноманітних громадських місцях - школах, інтернатах та ін., "Херувими" взяли участь у месі, яка служилась у храмі Отців Францисканців. Весь колектив хору складає щиру подяку керівнику організації "Heve" п. Гельмуту Росту та багатьом іншим німецьким родинам за щирий прийом та незабутнє спілкування.

Юні співаки сподіваються й надалі репрезентувати українську духовну музику на міжнародній арені. Для цього у них з'явилося більше можливостей: минулого року "Херувими" стали членом міжнародної асоціації церковних хорів "Pueri Cantores". Як вважає

диригент хору п. О. Жук, таке членство зобов'язує до більшої відповідальності, адже рівень духовних хорів у світі є високим (наприклад, хор хлопчиків і юнаків Папської капели у Ватикані).

Загалом колектив "Херувимів" має багато творчих задумів. Нехай вони здійсняться з Божою допомогою!

На світлині: хор "Херувими" біля церкви св. Онуфрія (Львів).

"МІСІОНАР" У КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ!

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє!

Прошу прийняти від нас щиру і сердечну подяку за ту працю, яку ви проводите для людських душ. Не маємо слів, щоб передати усі ті ласки, які ми отримали від Ісусового Серця через читання "Місіонаря". Часопис є великим приятелем для нас, а одночасно потіхою і щастям для наших душ. Хочемо, щоби Господь Бог допоміг і всі наші люди пізнали і полюбили "Місіонар", котрий є найкращим провідником на дорозі до спасіння. Нехай же Ісус винагородить вас, любі отці; за ваші труди і допоможе якнайбільше людських душ завести до Царства Небесного.

Ольга ЧЕПІЛЬ,
с. Замочок на Львівщині

ЖНИВО ВЕЛИКЕ, А РОБІТНИКІВ МАЛО

Нещодавно о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ здійснив місійну подорож у Східну Україну. Ми попросили його поділитись своїми враженнями з читачами часопису. Ось що він розповів:

- Мені вперше довелось побувати на Харківщині. Крім оголошень на вокзалах, метро, окремих написів здебільшого переважала російська мова.

Приємне враження в Харкові справили відвідини храму УАПЦ. Коли я зайшов, то почув відправу українською мовою і гарні колядки. Тепло привітав мене владика Ігор Ісіченко, архиєпископ Харківський і Полтавський (УАПЦ). Він ще минулого року звернувся з офіційним листом до нашого отця Протоархимандрита з проханням допомогти у викладанні аскетики і гомілетики для їхньої духовної семінарії у Харкові. Мене дуже здивувало, що серед моїх слухачів, крім священиків, постійно був і єпископ Кир Ігор. Слід сказати, що я не був єдиним греко-католицьким священиком-викладачем. Там вже віддавна викладають греко-католицький священик з Дрогобича о. Мирон Бендик і професор Петрович з Львівської Богословської академії. Це очевидний доказ такого екуменічного довір'я і співпраці, що, безперечно, є великим кроком до об'єднання Церков.

- Чи існує Греко-Католицька Церква на Харківщині?

- Неподалік Харкова є селище міського типу Покотилівка. Там є греко-католицька громада. Церкви ще немає. Але богослуження відправляється в каплиці. До речі, чимало спричинився до оформлення цієї каплиці о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Зараз там активну місійну працю проводить о. Онуфрій Репецький, ЧСВВ. З ним є брат Азарій. Початки, очевидно, були нелегкими. Але зараз о. Онуфрія знають і користають з його духовних послуг не лише жителі Покотилівки, але й Харківщини. Отець Онуфрій не робить різниці між конфесіями. Всі християни можуть приходити до нього, всіх направляє на Божу дорогу. Він добре розуміє потребу і проблеми усіх людей, бо сам є родом з Східної України (Хмельниччина). До невеличкої каплички в Покотилівці часто приходять люди, переважно хворі, над якими о. Онуфрій читає молитви і лікує душі.

Харків - велике, гарне місто, в якому є чимало вартого уваги: сучасний вокзал, добрий зв'язок, велика сітка вищих навчальних закладів, університетів. Окрасою міста є великий парк культури і відпочинку, де стоїть чи не найкращий у світі пам'ятник Тарасові Шевченку. Він пережив Другу світову війну і комуністичне лихоліття.

Поряд з тим у Харкові дуже мала кількість храмів, які можна порахувати на пальцях, а місто має майже два мільйони жителів. В самому місті Харкові є костел в якому греко-католиків обслуговує о. Микола. Здебільшого всі храми належать Православній Церкві Московського патріархату. Харків потребує ще багатьох жертвенних місіонерів і духовних провідників.

- Які місійні станиці ви ще відвідали у Східній Україні?

- По дорозі назад зупинився у Києві, відвідав жертвенних Сестер Василіянок, які приїхали з Хорватії - с. Ярославу, с. Зеновію, с. Лукію (до речі, сестра Лукія народилась у Львові, а новіціят і подальший вишкіл проходила в Хорватії). В каплицю Сестер Василіянок, яка знаходиться в частині Києва - Оболонь, часто приходять діти, яких вони катехизують.

Ми побували у невеличкій церкві, яка знаходиться в дзвіниці на Подолі. Це одна з трьох греко-католицьких парохій у Києві. Обслуговує її о. Валерій Шкарупський. Він дуже тепло прийняв нас і запросив до співпраці.

Продовжуючи подорож, зупинився у Вінниці, де на вокзалі зустріли Сестри Служебниці Діогена і Михайлина. Вони показали ще недобудовану церкву, де служать отці Редемптористи. В невеличкому монастирі Сестер Служебниць, в якому раніше перебували брати Християнської Родини, ведеться велика просвітницько-апостольська праця. Сестри катехизують молодь в багатьох школах, ліцеях, інших навчальних закладах, а також при церкві.

Повертаючись у Галичину, мені мимоволі пригадались Христові слова: "Жнива великі, а робітників мало. Моліть господаря жнив, щоби послав робітників на свої жнива!"

Розмову вела Ольга КРАК

ВДЯЧНІ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаємо щиру подяку за вислухані молитви і отримані ласки Пресвятому Серцю Ісусовому, за заступництво Пречистої Діви Марії Гошівської, дякуємо св. Юді Тадею за те, що допомогли оздоровити мою дружину, яка чотири роки тому перенесла тяжку операцію.

Щиро дякуємо за духовну підтримку, молитви отцям Василіянам: Антонію, Всеволоду, Назарію з Жовківського храму Пресвятого Серця Христового.

родина КАРАБІВ,
м. Жовква

В редакцію часопису "Місіонар" надійшов лист від Оксани Жабської, жительки с. Бендюга, в якому вона складає подяку св. Юді-Тадею, за посередництвом якого випросила в Бога велику ласку: стала студенткою Вінницького медичного університету.

ДУХОВНИЙ ОСЕРЕДОК НА СУМЩИНІ

Під час своєї місійної подорожі у Східну Україну, зокрема до Харкова, наш редактор часопису о. Йосафат, ЧСВВ мав нагоду зустрітись з першим греко-католицьким священиком на Сумщині о. Володимиром Гордієнком. Йому 22 роки, неодружений священик (целібс). Служить в смт. Чупахівка Сумської обл.

о. Володимир прибув до цього села лише два роки тому. Спочатку там зголосилось лише п'ятеро людей, а зараз до цієї парафії належать всі жителі селища, яка у серпні 1997 р. перейшла з підпорядкування УПЦ Московського патріархату до Української Греко-Католицької Церкви. Там раніше процвітали секти і люди були дуже забобонні, займалися магією, споювались, а зараз стали віруючими людьми, які катехизовані, в більшості хрищені, вінчані і справді практикуючі християни. Це осередок на Сумщині, де люди вітаються християнським привітом: "Слава Ісусу Христу!" - "Навіки слава", де знають колядки та церковні пісні.

Слід зауважити, що цьому передувала жертвенна духовна праця о. Володимира, який чимало перетерпів утисків, знущань зі сторони священнослужителів Православної Церкви Московського патріархату, але зумів вистояти. За свою віру страждав не лише о. Володимир, але усі парафіяни, які усвідомили і високо цінують свою приналежність до Греко-Католицької Церкви.

На запитання: "Що вам, отче Володимире, найбільше потрібно?", відповів: "Молитовної і духовної підтримки зі сторони інших греко-католицьких громад. Відчувається великий брак духовної літератури, зокрема, молитовників українською мовою, щоб могти відправляти Св. Літургію українською мовою.

о. Володимир хотів, щоб в майбутньому на Сумщині був заснований василіянський монастир, бо відчувається велика потреба в місійній праці у цій частині Східної України, де дуже поширилось безбожництво, різні секти, навіть сатаністи.

На світлині: о. Володимир Гордієнко з парафіянами смт. Чупахівка на Сумщині.

ЧУДОТВОРНА ІКОНА СТРАЖДАЛЬНОЇ МАТЕРІ БОЖОЇ У ЖОВКВІ

о. Антонія Масюка, ЧСВВ добре знають не лише на Львівщині, але й на теренах Галичини і Східної України. Багато християнських родин знають його ще з підпілля, де правив Служби Божі, сповідав, вінчав молодят, христив дітей. Отець Антоній (Теодор) Масюк народився 20.V.1917 року в с. Смолин на Яворівщині (Львівська обл.). В родині Івана і Софії Масюків було восьмеро дітей. Батьки зуміли прищепити дітям любов до Бога, до рідної України. 15.V.1937 р. юнак Теодор вступив на новіціят до Крехова; 1.1.1939 року склав перші обіти. 15.I.1966 р. бр. Антоній, ЧСВВ зложив професію довічних обітів. Це було в Брюховичах у Сестер Йосафаток. На Службі Божій був присутній колишній ігумен Гошівського монастиря о. Матей Шипітка, ЧСВВ.

На свято св. священномученика Йосафата, 25.XI.1973 р., в Малехові на одній з підпільних квартир, відбулась Архиєрейська Свята Літургія, під час якої владика, Преосвященний Кир Йосафат Федорик, ЧСВВ висвятив брата Антонія Масюка, ЧСВВ на священика. З того часу він душпастирював у підпіллі. Коли Церква відродилася, часто о. Антонія можна було бачити в храмі св. Андрія, св. Онуфрія (м. Львів), а тепер він проводить душпастирську працю у храмі Пресвятого Серця Ісуса в Жовкві.

о. Антоній Масюк, ЧСВВ

З давніх-давен народ горнувся до Божих храмів, з вірою і молитвою звертався до Господа нашого Ісуса Христа, до Пресвятої Богородиці.

Пречиста Діва Марія є нашою Небесною Матір'ю, нашою заступницею. До Неї прибігаємо за порадою, за допомогою у труднощах, до Неї звертаємо свій зір у кожній хвилині складних життєвих ситуацій. Пресвята Богородиця вислуховує наші молитви і випрошує у свого Сина щедрі Божі ласки для нас, наших родин, рідної України.

В особливій пошані у нашого народу були і є чудотворні ікони Матері Божої, з яких спливали особливіші ласки, а за щирими молитвами християн діялись чуда.

Прославилась чудами і *стародавня ікона Страждальної Матері Божої*, яка нині знаходиться у Жовківському храмі Пресвятого Серця Христового. Кожний, хто побуває у цьому храмі, милується цією чудовою іконою на темно-вишневому полотні, осяяною різнокольоровим світлом. Тут схиляють коліна вірні і у тиші величного храму заносять свої молитви до Господа, просять заступництва Страждальної Матері Божої.

Впродовж багатьох років цю ікону, як зіницю ока, беріг о. Антоній. Страждальна Мати Божа була його утішителькою, його заступницею у небезпеках, допомогла вистояти важкі лихоліття переслідувань Католицької Церкви, а на схилі літ допомогла йому побачити відродження храмів і монастирів, відродження духовності нашого народу.

Ми попросили о. Антонія Масюка, ЧСВВ поділитись своїми спогадами, розповісти історію цієї ікони, через яку сплило багато щедрих Божих ласк на тих, які з вірою і молитвою приходили до Неї.

- Всечесний отче Антонію, розкажіть будь-ласка, як потрапила ікона Страждальної Матері Божої до вашого монастиря.

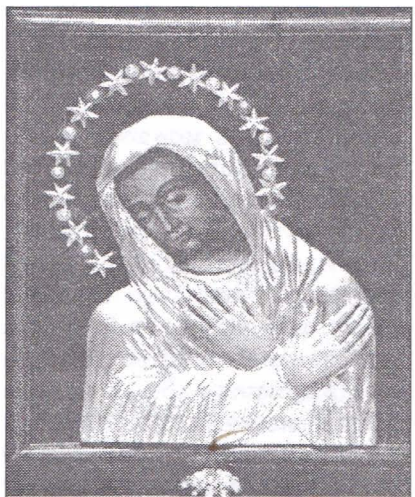

Чудотворна ікона Страждальної Матері Божої

- Було це дуже давно, приблизно в 1786 році (точно не пам'ятаю). В с. Деревня на Жовківщині жила одна родина, яка довго не мала дітей. Батьки щиро молились перед іконою Страждальної Матері Божої і випросили ласки у Бога: народився хлопчик. Але цю велику радість затьмарив смуток, бо хлопчик народився сліпий на обидва ока. Там, де мали бути очі, були глибокі впадини. Батько дуже плакав, бо він бачив сина, а син його - ні.

Горе батьків не можна було описати словами. Хлопчик підріс. Йому виповнилося п'ять років. Одного разу, на свято Успення Богородиці, батько і мати клякнули перед іконою Матері Божої, молились і просили, аби їх потішила у горі. А сліпий хлопчик бавився за плечима. І в той момент, коли вони закінчували молитву, хлопчик каже: "Мамо, поглянь, Вона не тільки добра, але яка гарна!" Батьки оглянулись на хлопчика, а в нього - сірі очі. Великий жаль і смуток перемінився на велику радість.

Тоді щаслива родина у знак вдячності принесла цю ікону Страждальної Матері Божої в монастир у Жовкву. Поки церква не була мальована, ікона була запрестольним образом. Коли храм розписав відомий художник Буцманюк і за престолом була намальована ікона Пресвятого Серця Ісуса, тоді ікону Страждальної Матері Божої занесли до монастирської каплиці, де монахи молились щодня.

- Отче Антонію, на вашу долю випало чимало тяжких випробувань в роки сталінсько-більшовицького терору. Поділіться своїми спогадами.

- В 1948 році почали закривати церкви, а греко-католицьких священиків змушували переходити на православ'я. На саме свято Благовіщення 1948 року в церкві Пресвятого Серця Христового у Жовкві було відправлено останню Службу Божу. Її відправив о. Дацишин, а о. Дуда сповідав. Ми з братами співали, а серце проймалося жалем, бо знали, що це наша остання прощальна молитва. Ми прощались зі святинею, з вірними, відчуваючи, що може більше не побачимось. Отець Дуда підійшов до престолу, спожив Святі Тайни, забрав чашу. Потім всі монахи один за одним підходили прощатися, цілуючи престол. Коли я став на сходинки престолу, то побачив церкву, переповнену людьми. Вони плакали. Коли поцілував престол, пішов у захристію, де вже чекав у ризах православний священик. Знову глянув краєм ока у храм, де заметушились люди. Одні забирали Євангеліє, хрест, інші - обруси, рушники, свічки. За кілька хвилин престол був пустий. Нам тяжко було вийти з монастиря. Люди, діти чіплялися то за габіт, то за каптур, прощались зі сльозами на очах.

Ми виїхали у Крехівський монастир. Але і там нам не довелось довго бути. На Стрітення 1949 року ліквідували наш монастир. Нам дали годину часу, щоб зібратись. Що ми могли взяти за такий короткий час? Хто що зміг. Поспіхом прощались з монастирем, який уже віддали під будинок-інтернат для дітей. Ми виїжджали до Унева. В цей час до мене підійшов директор школи-інтернату і почав просити, аби я залишився у Крехові доглядати пасіку, кажучи: "Отче, може їх "вхопить", то хоч будете знати, де що шукати" (а там були чудотворні ікони Пресвятої Богородиці, св. Миколая, мощі св. Пасива, чимало цінних книг та ін.). Коли ми приїхали до Унева, ігумен мені дозволив, щоб я повернувся у Крехів. В монастирі був інтернат для дітей. Церква залишалась закритою.

Я доглядав пасіку. Іноді прибігали діти, яких я пригощав вощиною з медом. Вони дуже любили мене, називаючи "солодким вуйцьом". Тут, серед мальовничої природи, любив я молитись. Особливу набожність мав до Матері Божої, часто просив Її заступництва і опіки.

- З розповідей людей відомо, що ви врятували цю ікону Страждальної Матері Божої з вогню. Розкажіть, як це було.

- Одного разу іду я знайомими стежками Крехова з пасіки. Дивлюсь, а маленький білявий хлопчина біжить мені назустріч і каже: "Вуйцьо Антонію, ходіть скорше, ваші Боги горять". Я прибігаю на подвір'я монастиря, а там горить велике вогнище, в яке поскидали всі образи, Хресні дороги, релігійні книги - все, що було таке дороге для нас. Серце стиснулось з болю. Промайнула думка: "Що ж я можу зробити сам?" Раптом побачив серед ікон і книг, які горіли, ікону Страждальної Матері Божої. Я, недовго думаючи, кинувся у вогонь, вийняв ікону, яка чудом не зайнялась

полум'ям, притиснув її до грудей і поспішив занести у читальню, переживаючи, щоб ніхто не бачив і не відібрав її. Відтоді ця ікона впродовж всього мого життя була зі мною, оберігала від небезпек. А тепер знову повернулась вона до храму Пресвятого Серця Христового у Жовкві, де була колись.

- Оповідають, що ця ікона прославилась чудами. Розкажіть про деякі з них.

- Пригадую один такий випадок, коли за молитвами і заступництвом Матері Божої сталось чудо, відколи вона зі мною. Жив колись у Крехові один вихователь - Дмитро Гаврилович Доценко. Він приїхав з дружиною із Сумщини. Знали його як затятого комуніста. До мене ніколи не говорив, навіть на привітання не відповідав. Народилась у них дитина. Минуло декілька місяців. Вона не розвивалась, таяла, як віск. Стан її здоров'я був тривожним і лікарі нічого втішного не могли сказати. Засмучений батько не знав, що робити. Якось одна жінка каже йому: *"Ви знаєте, що з давніх-давен у тяжких випадках недуг люди звертались до монахів. І вони в багатьох випадках допомагали. Може і ви б звернулись за порадою до них..."*

Якось пізно увечері хтось постукав у двері будинку, де я жив на квартирі. Це прийшов Дмитро Гаврилович і каже: "У мене семимісячна дочка дуже хвора. Ходіть, отче, до нас, допоможіть їй одужати". Я не хотів іти, відмовлявся. Але він почав ще дужче просити. Тоді я кажу: "Коли ви так просите, то зачекайте. Я мушу порадитись, сам нічого не можу вирішити. "А куди підете?" "Та тут, в хаті". Я витягнув вервицю, клякнув перед образом Страждальної Матері Божої і молюсь. Я зрозумів, що Матір Божа хоче спасіння цього безбожника. Поки я відмовляв вервицю, цей чоловік стояв мовчки. Тоді я питаю: "Чи згідні ви охристити дитину, а потім я скажу, що далі потрібно робити. Чи не будете ви заперечувати?" Він подивився на мене і каже: "Понимаете, такое время..." Але потім, подумавши, погодився. Ми прийшли до хати. Я сказав: "Слава Ісусу Христу!" Вони обоє відповіли: "Слава навіки".

Багато дітей христив, але такої дитини не бачив. В маленькому тілі дівчинки ледь жевріло життя. Лише світились голубі очі. Коли я охристив дівчину, кажу матері: "Дитина ваша здорова, але у вас погане молоко. Її потрібно підгодовувати коров'ячим молоком. Ідіть до лікарки і запитайте, скільки потрібно дитині молока, скільки води, скільки рум'янку. Охристив дитинку "Рая". Виросте, буде мене згадувати. І дійсно так було, як я сказав: мати послухала моєї поради. Дівчина росла здорова і гарна. Родина ця дуже змінилась. Якось довелось мені побувати на Жовківщині, то відвідав цю сім'ю. Батько каже: "Доню, поцілуй добродія у руку. Це твій спаситель".

А ось інший випадок. В церкву св. Андрія, що у Львові, двоє молодих людей привели хлопчика. У нього виявили білокрів'я.

Підійшли до мене і просять допомогти. Я їм відповів, що краще звернутись до лікаря. Тоді вони сказали, що обоє лікарі і нічого не можуть зробити. Я клякнув перед іконою Страждальної Матері Божої, помолився. А тоді кажу: "Ви, мабуть, в житті ні разу не сповідались, шлюбу не брали. - Так. - Треба висповідатись, взяти шлюб і щиро молитись, просити заступництва Матері Божої". Вони послухали мене. Клякнули перед іконою Страждальної Матері Божої і щиро молились за сина. Пройшло декілька тижнів. Прийшов знову батько цього хлопчика і каже: "Хочу подякувати вам, отче, за допомогу в оздоровленні сина. Здавали декілька разів аналізи, вони нормальні. - Дякуйте не мені, а Господеві і Пречистій Діві Марії".

Пригадую ще *один випадок чудесного оздоровлення.* Сиджу я якось у сповідальниці, у церкві св. Андрія (а моя сповідальниця була навпроти ікони Страждальної Матері Божої), приходить жінка, щоб висповідатись перед смертю, бо направляють її на операцію з діагнозом - рак. Виходжу з сповідальниці, розпитую про її горе. Вона розповідала, що має двох синів - 12 і 7 років. Шкода мені стало цієї жінки, її дітей, які залишаться без матері. Хотілося її якось потішити. І кажу: "Клякніть перед образом Страждальної Матері Божої, відмовте дев'ять разів "Під твою милість" і завтра не йдіть на операцію, а йдіть на роботу. Жінка так і зробила. Пройшло півтора року. Якось увечері, у день св. Антонія, підійшли до мене в церкві чоловік і жінка. Чоловік приніс значну суму грошей і каже: "Це у знак вдячності вам, що за порадою і молитвами вашими оздоровлено мою дружину, яка була приречена на смерть. - Не мені дякуйте, а Пречистій Діві Марії, яка випросила Божих ласк у свого Сина". Клякнули вони разом біля ікони Страждальної Матері Божої і щиро молились, дякуючи за чудесне оздоровлення.

Ми прощались з о. Антонієм, ЧСВВ, а на долоні золотом сяяв медалик Пресвятої Богородиці, - заступниці всіх християн, подарований на пам'ять священиком.

Розмову вела
Ольга КРАК

ДУХОВНИЙ ВЕЧІР

Цікавий, змістовний духовний вечір відбувся в Народному домі "Просвіта" в Гірнику. В переповненому залі зібралось чимало парафіян, молодь Сільця, Гірника. Чимало зусиль для організації вечора доклали місцевий парох о. Петро Якимець, працівники Народного дому "Просвіта".

Перед учасниками вечора із доповіддю на тему: "Пошана до осіб похилого віку на зразок св. Симеона і Анни" виступив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Молодь парафії Сільця порадувала присутніх гарною постановкою вертепу, колядками, духовними піснями.

А потім о. Йосафат, ЧСВВ відповів на численні запитання вірних.

СОБОР ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ В РУДНО

В Львівській Духовній семінарії св. Духа в Рудно з 22 по 26 лютого 1998 р. відбувався Собор Львівської Архиєпархії. В ньому брали участь три владики, майже сто священиків, монахів і монахинь, кілька десятків мирян.

Урочисте відкриття Собору відбулось в неділю, 22 лютого, Архиєрейською Святою Літургією в соборі св. Юра. Після обіду з цієї нагоди в оперному театрі м. Львова відбулась урочиста Академія. Під час наступних чотирьох днів в Духовній семінарії св. Духа в Рудно відбувалась діяльність Собору, де чергувались молитва, проведення конференцій і духовна праця в групах.

Перед учасниками Собору було виголошено десять доповідей на тему: "Наша парохія", заслухано численні виступи і доповіді фахівців та гостей.

Змістовну доповідь на тему: "Біблійний аспект парафії" виголосив о. Василь Сенів. Преосвященний владика Кир Любомир Гузар зупинився на питанні "Богословського аспекту парафії". Літургічний аспект парафії висвітлив у своїй доповіді о. Петро Галадза. Професор Іван Паславський виголосив доповідь на тему: "Історичний аспект парафії".

Цікавою була доповідь вислуженого Протоархимандрита о. Ізидора Патрила, ЧСВВ з питання "Канонічного аспекту парафії". На важливих питаннях "Пасторального аспекту парафії" зупинився о. Степан Меньок, ЧНІ. Важливі проблеми "Соціологічного аспекту парафій" порушили у своїх виступах Преосвященний владика Кир Степан Сорока та о. д-р Михайло Пришляк.

Доповіді з питань "Адміністративно-економічного та екуменічного аспектів парафій" зробили о. Роман Кравчик та п. Мирослав Маринович.

Собор діяв у 10 робочих групах. Кожна з них вносила пропозиції щодо літургійного, пасторального, економічного, історичного життя та ін.

На третій день праці висловлені пропозиції були об'єднані в єдину цілісність. Внесено біля 100 пропозицій.

Під час закінчення виступив старенький о. Микола Пристай, який був учасником останнього Львівського Архиєпархіального Собору (1943 р.). Як 55 років тому, так і нині, 135 делегатів одноголосно сказали: "Угодно!" Отож, виявився живий зв'язок не лише присутністю делегата, але й методом приймання пропозицій. Нагадуємо, що Собор має тільки дорадчий голос, а єпископ-ординарій згодом затвердить окремі пропозиції.

Наступний подібний Собор відбудеться в 2000 році. На закінчення Собору делегати привітали єпископа-помічника глави УГКЦ Кир Любомира Гузара з 65-літтям від дня народження і 40-літтям священства і подарували йому панагію та нагрудний хрест і букет з 65 червоних троянд.

Собор закінчився спільним молебнем до Пресвятої Богородиці.

ЖИТТЯ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ о. МОДЕСТА ГРИНЕВЕЦЬКОГО, ЧСВВ

(1758-1823)

В цьому році виповнюється 240 років від дня народження і 175 років від дня смерті видатного вченого, отця Василіянина Модеста Гриневецького. Народився він *9 листопада 1758 року* в містечку Лютовиськах тодішнього Ліського повіту. Його батько Василь походив з литовського шляхетського роду, був священиком. Його мати була Єва Гриневецька. При хрищенні йому дали ім'я Михайло. Після певної приватної освіти батьки віддали хлопця на науку до Самбора, де закінчив так звані школи граматикальні. У дев'ятнадцять років молодий Гриневецький вступив до василіянського монастиря у Добромилі, де отримав ім'я Мелетій. У лютому *1779 року*, після закінчення новіціяту, був направлений до неіснуючого вже нині славного Спаського монастиря отців Василіян. Село Спас знаходилось неподалік від Старого Самбора.

Після закінчення навчання у Спаському монастирі брата М. Гриневецького, ЧСВВ послали до Замостя на філософські студії.

Маючи великі здібності до науки, звернув там на себе загальну увагу своєю роботою "Assertiones philosophiae physicae". В серпні *1781* року переїхав до Дрогобича, де два

роки був учителем у василіянській школі при церкві св. Петра і Павла. У березні *1783 року* в Добромилі склав вічні обіти. Тоді він ім'я Мелетій змінив на Модест.

Потім він навчався на богословському факультеті Львівського університету. Згадаймо, що це був час, коли в Галичині поступово зароджувався і набував розвитку український національний рух. Головними його осередками стали Львівська Генеральна греко-католицька духовна семінарія (заснована 1783 р.) та Львівський університет (заснований 1784 р.), навколо яких гуртувалося чимало високоосвічених людей українського походження.

Бр. Модест Гриневецький, ЧСВВ, закінчивши навчання,

став професором на тому ж богословському факультеті. Після трьох місяців наукової роботи він був рукоположений в священики, а *у 1799 році* став доктором богослов'я. Він був ректором університету, а також деканом богословського факультету.

Крім університетської кафедри, на якій працював протягом 35 років, виконував о. Модест Гриневецький, ЧСВВ і *обов'язки Протоігумена*. Ним він став у вересні 1822 року.

За свідченнями сучасників, о. Гриневецький був світочем між тодішніми монахами, як з огляду освіти, так і всесторонньої ерудиції. Звертались до нього неодноразово за порадами у питаннях релігійних, історичних, філософських.

Як свідчить біограф Гриневецького, відомий український вчений Іван Омелянович Левицький, *до своїх сердечних приятелів зараховував в першу чергу о. Арсенія Радкевича, ЧСВВ*. З ним був він разом на філософських студіях у Замості, а потім викладачем у тому ж Львівському університеті. Отець Радкевич, попередник Гриневецького на посту Протоігумена, спричинилися до побудови нових приміщень в монастирі св. Онуфрія у Львові, куди переїхали отці Василіяни після об'єднання трьох львівських монастирів: св. Онуфрія, св. Юрія та св. Івана Богослова на Папарівці. З о. Радкевичем, як писав пізніше о. Гриневецький, він був з'єднаний протягом 44 років "вузлом стислої приязні і сердечного довір'я". Після смерті о. Арсенія Радкевича, ЧСВВ, 1821 року, помістив він у львівських "Rozmaitociach" гарний некролог. Товаришем о. Гриневецького і о. Радкевича був *Петро Лодій*, колишній професор Львівського університету (1787-1802 рр.), котрий, проживаючи в далекому Петербурзі, присилав на їх адресу для монастирської бібліотеки не тільки богословські видання, але й книги з історії, філософії, археології, тощо.

о. М. Гриневецький, ЧСВВ досліджував поширення української мови, доводячи, що нею розмовляє населення не тільки на Придніпров'ї, а й у Галичині та на Закарпатті. Він відомий на той час дослідник старовини і Біблії. Був у добрих стосунках з *графом Юзефом Оссолінським*. Ім'ям Оссолінського у 1827 році було названо львівську бібліотеку, у створенні якої, між іншим, брав участь і о. М. Гриневецький, ЧСВВ. Займався він також історією українського книгодрукування XVI ст., серйозно вивчаючи стародруки зі святоюрської бібліотеки.

Саме о. Гриневецький, на прохання польського історика Йоахима Лелевеля, вперше скопіював напис з надгробного каменя першодрукаря Івана Федорова, що знаходився тоді в церкві св. Онуфрія.

Помер о. Модест Гриневецький, ЧСВВ *1 квітня 1823 року* на 65 році життя, 46 році монашого служіння. Був похований біля монастирської церкви св. Онуфрія у Львові.

Орест ДЗЮБАН

НАЙНОВІША КНИГА О. ВАСИЛЯ ЗІНЬКА, ЧСВВ

о. Василь Зінько, ЧСВВ

Життєвий шлях о. Василя (Володимира) Зінька, ЧСВВ розпочався у м. Сокалі Львівської області *15 лютого 1922 року*. Після навчання у Малій семінарії Отців Редемптористів (1936-1937) Володимир виїхав разом зі своєю сім'єю до Аргентини. *1941 року* вступив до Василіянського Чину. *Священичі свячення* бр. Василя відбулися 1947 року у м. Прудентополі (Бразилія). Потім навчався у Папському університеті "Грегоріянум" (Рим). Редагував у Бразилії католицькі видання. З *1994 до 1997 року* був головним редактором "Місіонаря" в Україні, а також активним душпастирем при церквах св. Онуфрія та св. Андрія (Львів). Часто їздив на місії по цілій Україні, до якої знову повернувся після короткого візиту до Бразилії.

о. Василь Зінько, ЧСВВ є автором ряду книг, що вийшли друком у нас та за кордоном (серед них - "Українська школа в Бразилії", "Пустельник на Зеленому Клині", "Історія Церкви" та ін.).

У видавництві Отців Василіян "Місіонер" наприкінці січня побачила світ історична повість Володара Буженка (псевдонім о. Василя Зінька, ЧСВВ) "У степу червоної землі". Вона є пов'язана з певним життєвим періодом о. Зінька - еміграцією до Аргентини. Автор не був свідком перших років життя українців у цій далекій країні, але зумів на сторінках книги відтворити важку адаптацію наших земляків. З часу перших поселень в Аргентині минуло більше 100 років. Ті, хто шукав кращої долі за океаном, намагалися об'єднувати свої зусилля для економічного, культурного, релігійного розвитку. Про це засвідчує презентована книга. Найважче довелося розбудовувати релігійне життя, бо бракувало ревного українського священика. Наші люди дали і з цим собі раду. Яким чином? Про це прочитайте у повісті Володара Буженка "У степу червоної землі".

Ігор СКЛЕНАР

МОЛИТВИ МИРЯН ВИСЛУХАНІ

св. апостол Юда-Тадей

Найбільше подяк, що надходять до нашої редакції, адресовані св. апостолу Юді-Тадею. Люди звертаються до нього у різноманітних потребах і проблемах, отримуючи за його посередництвом ласки.

Пані Надія, окрім вдячності Святому, висловлює задоволення з приводу того, що часопис "Місіонар" продовжує поширювати Боже Слово серед нашого народу.

Пані Ірина Боднар зі Львова з Господньою допомогою та за посередництвом св. Антонія, св. Юди-Тадея, св. Анни, Кир Миколая Чарнецького, ЧНІ змогла успішно захистити дисертацію.

Племінниці *п. А. Пилип'як* із села Озерного попри труднощі поступили у вищі учбові заклади. Тітка вважає, що її молитви були вислухані.

Але миряни вимолюють Боже милосердя не тільки поодинці, але й разом. Про це засвідчує лист *Галини Величко,* ревнительки Апостольства молитви при церкві св. Духа (смт. Жвирка на Львівщині). Члени цього релігійного згромадження щоденно молилися у храмі-каплиці до Євхаристійного Серця Христового, Матері Божої та всіх Святих за добре здоров'я та успішну операцію парохові отцю Петру. Люди складають подяку на сторінках нашого журналу за Божу допомогу у вищезгаданому намірі.

Господь Бог та усі Божі угодники допомагають нині і допомагали раніше усім, хто молитовно звертався до них. Так, *п. Катерина Біла* з м. Червонограда Львівської обл. у воєнні лихоліття була вивезена на примусові роботи до Німеччини. Там змушена була віддати свою шестимісячну дитину до дитячого будинку. Ревні молитви матері дали позитивний результат і незабаром вона тішилася дитиною. Нині п. Катерина дякує Найсвятішому Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії за отриману ласку.

Закінчуючи огляд листів, нам приємно згадати про подяку з далекої Японії. Її автором є п. Роман Ковалюк. Він молився до св. Юди, Кир Миколая Чарнецького, ЧНІ та Матері Божої і розв'язав ряд життєвих проблем.

ІВАНКО-МУЗИКАНТ

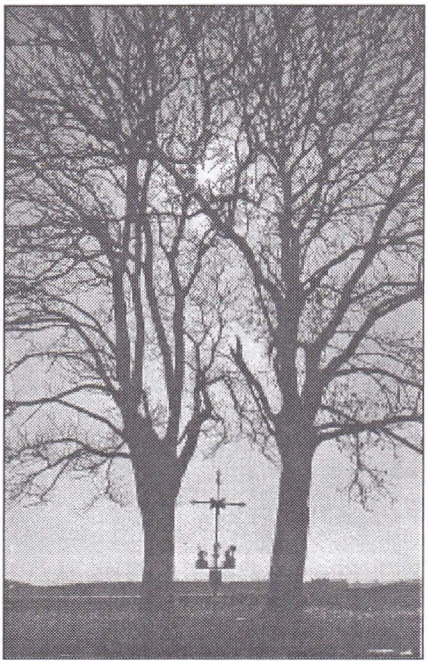

Було це дуже давно. В одній бідній родині ріс білявий хлопчина з чистими, як озерця очима. На святому хрищенні дали йому ім'я Іван. Він не мав можливості вчитися. Але цілими годинами ходив лісовими, польовими чи цвинтарними стежками і слухав музику природи.

- Де ти, волоцюго, був, - запитала його мама, коли прийшов додому.

- Ой мамо, якщо б ви чули, як ліс грає. Рано, як сонце має сходити, починає грати старий дуб, його мелодію підхоплюють клен, тополя, а в кінці грає осика. Як закінчать грати дерева, зі своїх гнізд вилітають птахи і починають співати різними голосами, спочатку окремо, а потім всі разом, так як люди.

- Що ти таке говориш, чи це можливо, щоби дерева грали, а птахи по-нашому співали, - сказала мама.

- Мамо, направду, дерева грають так, як говорять люди, а птахи співають: "Витай, витай". Кого вони так витають?

- Тобі щось причулося, сину. Це дерева листям шелестять, бо вітер ними гойдає, а птахи співають по-пташиному. Ти більше в ліс не ходи, там ночами небезпечно.

Іншим разом Іванко слухав, як грає земля, як шепоче трава на межі, як співають комарі від вечора до світанку. Все для нього грало і співало.

Одного разу Іванко побачив, як панський лакей грав на скрипці. Йому так хотілось побачити скрипку зблизька, торкнутися її своїми пальцями. Та думка не давала йому спокою. Він знайшов кусок дощинки, прив'язав до неї кілька тонких дротів і "скрипка готова". Але чомусь вона не хотіла грати так, як панська. Якось Іванко почув, що дідич з родиною поїхав в Італію. Тоді хлопець часто ходив в панський сад, крадькома підбирався під вікно, не зводив очей з скрипаля, що грав на скрипці.

Одного вечора підповз аж під саме вікно, заховався в бур'яні і побачив на стіні навпроти відчиненого вікна скрипку. Мрія

потримати скрипку в своїх руках, торкнутись її струн не давала йому спокою.

Над його головою летів лелека і мовби казав: "Не іди", але сова кричала: "Іди, іди". Хлопець подумав: "Бодай раз у житті візьму скрипку в руки". В кімнаті було темно. Широко відчинене вікно і скрипка на стіні спонукали Іванка залізти в кімнату. Однак не судилося йому дійти до скрипки. Там спав панський слуга. Він схопив нещасного, кинув до темної комірки, а зранку повів до суду.

Війт - суддя побачив перед собою хлопця, який не розумів, що діється. Зі своєю скрипкою в руках він дивився байдуже на все, що його оточувало.

Суддя покликав панського сторожа, суворим тоном наказав відшмагати його батогом і відпустити.

Сторож взяв Іванка під паху, як мішок, заніс до стодоли. Побив дитину майже на смерть. Люди чули дитячий крик розпуки: "Мамо! Мамо!". Потім хлопчина замовк, знепритомнівши. Люди покликали матір. Вона взяла дитину на руки і занесла додому.

На третій день Іванко лежав на ліжку блідий, безсилий. Біля вікна, над його ліжком, на черешні співали пташки, щебетали ластівки, а сонце, яке заходило через шибку, обливало золотим промінням голівку і бліде личко дитини. Цей промінчик сонця був подібний на дорогу, якою відходила душа Іванка.

З поля йшли дівчата, співаючи, хлопці грали на сопілках, а малий музикант востаннє слухав, як грає село.

Раптом лице вмираючого розпромінилося, а уста ледь чутно прошепотіли: "Мамо, в небі дадуть мені правдиву скрипку, правда?"

- Так, сину, дадуть тобі, напевно.

Більше нічого не могла сказати, бо сльози здавили її горло. Коли підняла очі на сина, він лежав усміхнений, з широко відкритими очима.

Іванка похоронили у віці 11 років. До труни поклали його саморобну "скрипку". Через тиждень після тої драми повернулися з Італії пани.

З відчиненого вікна було видно, як панський син зняв скрипку зі стіни і ділився з товаришами своїми враженнями: "Який співучий той італійський народ, як вони гарно грають, які талановиті... *Нам би таких здібних, обдарованих музикантів...*"

Над Іванком тужливо грає старий дуб, свої неповторні мелодії співають клени, тополі, нагнувши свої віти до землі.

Вся природа співає свою неповторну, нову мелодію.

Птахи сідають на гілки цвинтарних дерев, на дерев'яний хрест на Іванковій могилі і під "музику дерев" співають, співають, а Іванко-музикант, заслуханий у музику природи, спить спокійним сном.

Анна НАОРЛЕВИЧ

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
бр. Захарій Гломба-Нагаєвський, ЧСВВ
(співредактор)

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературний редактор:
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура - Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 28.02.98 р.
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 8

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській книжковій друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на березень ... 2
Намір Апостольства молитви на квітень 4
о. Теодозій Янків, ЧСВВ
40 днів молитви і посту 5
Відправляйте Хресну дорогу! 6
Ігор Скленар
Будьте відповідальні за долю України 7
бр. Методій Бриндзей, ЧСВВ
Шануйте Пресвяту Богородицю 9
Лауреати вірності Богові та Церкві 10
Г. Савуляк
Відлуння коляди 11
Подвійне Стрітення у Києві 12
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
На Хресному шляху 13
"Херувими" славлять Господа 15
Ольга Чепіль
"Місіонар" у кожну християнську родину! 16
Ольга Крак
Жниво велике, а робітників мало 17
Вдячні за вислухані молитви 18
Духовний осередок на Сумщині 19
Ольга Крак
Чудотворна ікона Страждальної Матері Божої у Жовкві 20
Духовний вечір 24
Собор Львівської Архиєпархії в Рудно 25
Орест Дзюбан
Життя та діяльність о. Модеста Гриневецького, ЧСВВ 26
Ігор Скленар
Найновіша книга о. Василя Зінька, ЧСВВ 28
Молитви мирян вислухані 29
Анна Наорлевич
Іванко-музикант 30

На обкладинці: **Тайна вечеря.**
Ікона в каплиці Отців Василіян (Кула, Югославія). Робота Володимира Свідерського. Художнє оформлення Богдана Салія.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд "ПІСТ"

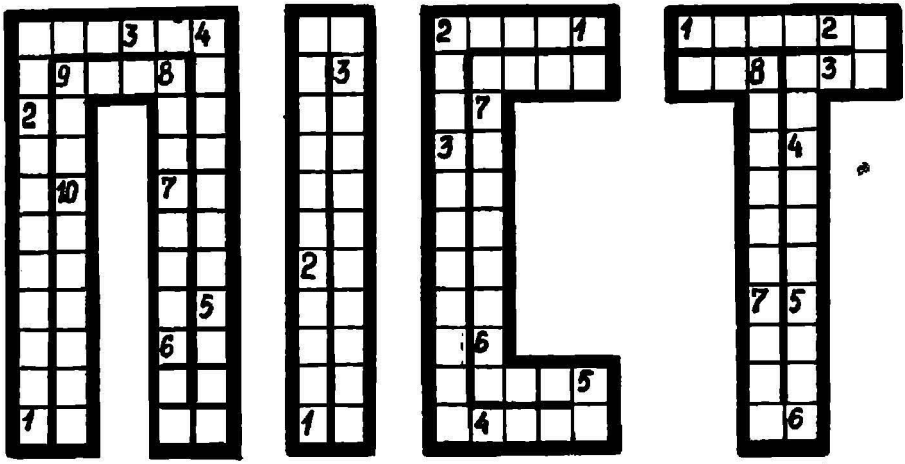

П. 1. День тижня, котрий починає Великий Піст. 2. Автор книг "Господи, навчи нас молитися!", "Божі заповіді. Дорога до нашого спасіння". 3. Старозавітній праведник. 4. Ім'я жінки, яка обтерла хустиною спітніле й окровавлене лице Ісуса Христа по дорозі на Голгофу. 5. Назва учнів Христа. 6. Брат Марії і Марти, котрого Христос воскресив із гробу. 7. Вид страви, яку вживають під час посту. 8. Первосвященик за часів Ісуса Христа. 9. Пророк, який написав книгу про гріх, покаяння та про суд Божий. 10. Визнання гріхів перед священиком.

І. 1. "Коли радо несеш..., то й він тебе підніме і заведе тебе до бажаного кінця, тобто там, де терпіння скінчиться, хоч не буде це тут, на землі" (Із книги Т. Кемпійського "Наслідування Христа"). 2. Одна зі спокус під час посту. 3. Духовна наука в часі посту.

С. 1. Людей до церкви скликає, а сам у ній не буває. 2. Старозавітній пророк, котрий описує падіння Ніневії. 3. Одне з головних добрих діл. 4. Юнак із Кесарії Кападокійської в Малій Азії, який загинув мученицькою смертю за Христову віру. 5. Кущ, з гілок якого Ісусові перед розп'яттям одягнули вінок. 6. Таємний учень Христа. 7. Євангелист.

Т. 1. Перший видимий голова Христової Церкви на землі, розп'ятий на хресті за св. віру в Римі. 2. Широкий пояс з написом "Свят, Свят, Свят", який диякон одягає через ліве плече під час Богослужень. 3. Один із семи дарів Святого Духа. 4. Сотворіння, яке має розум і волю, а не має тіла. 5. Друге ім'я євангелиста Матея. 6. Син Авраама. 7. Одна із найрозповсюдженіших шкідливих звичок, яка негативно впливає на здоров'я людини. 8. Ім'я чоловіка, дочку якого воскресив Христос.

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на квадрат "9х9", вміщений у № 2 за 1998 рік:

1. Соломонія. 2. Старченко. 3. Барберіні. 4. Коринтяни. 5. Леонтович. 6. Євангеліє. 7. Ієромонах. 8. Милостиня. 9. Захристія.

Синод єпископів УГКЦ 20 вересня 1997 року у Крехові затвердив офіційні тексти молитов "Отче наш" і Богородице Діво". Закликаємо наших дорогих читачів навчитися відмовляти ці молитви згідно з приписаним текстом і допомогти іншим також це зробити. Це необхідно для того, щоб усюди і завжди українці однаково молилися, хоча у молитовниках можливі розбіжності. В усій нашій Церкві в Україні і за кордоном текст цих двох молитов є таким:

"Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого".

"Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших".